

Minister mener, at Loven ikke behøver at have længere Varighed, kan jeg ogsaa anbefale dette.

Alligevel synes jeg, at den Motivering, som fremkom fra den ærede Ordfører for Venstre, for denne korte Frist ikke er meget heldig. Det forudsættes, at der fra Regeringens Side vil blive fremsat endog, maa man forstaa, omfattende Forslag med Hensyn til den danske Kronemønts Forbedring. Selv om saadanne Forslag skulde fremkomme endog i en meget nær Fremtid, forekommer det mig, at den Tid, der er tilbage inden Jul, meget vel kan hengaa til en Drøftelse af disse Forslag, uden at man kommer til noget Resultat i den Tid. I Betragtning af de Forhandlinger, vi plejer at føre baade her i Tinget og i det andet høje Ting, synes dog ikke Hurtighed og Beslutsomhed at høre til de mest sikre Egenskaber, der kendetegner Rigsdagens Forhandlinger, og desuden kan man vel forudsætte, at der vil være den største Uenighed om disse Forslag; i alt Fald efter hvad der hidtil har foreligget med Hensyn til saadanne Forslag, saavel som efter hvad man erfarer om de forskellige Konferencers og Raadsforsamlings Forhandlinger desangaaende, maa jeg mene, at selv om det høje Ministerium viser den yderste Forhandlingsvillighed — og jeg er ikke i Tvivl om, at den højtærede Erhvervsminister vil lade det være sig magtpaaliggende at vise sig forhandlingsvenlig — vil det dog være en overmaade kort Frist, der gives, hvis man inden Jul skal kunne blive færdig med saa omfattende Forslag. Men hvis man til den Tid atter skulde gaa til at forlænge denne Lov, vil jeg sige, at det er en ret urimelig Fremgangsmaade, som Rigsdagen da benytter, at gøre Arbejdet dobbelt for sig selv som ogsaa for Ministeriet ved ikke nu at gøre dette i og for sig ubetydelige Forslag til Lov, saaledes som det er fremsat fra Regeringen.

Her i Tinget saavel som i det andet høje Ting er Spørgsmaalet om Ophævelsen af Nationalbankens Pligt til Guldindløselighed nævnt i Sammenhæng med dette Lovforslag. Jeg maa bemærke, at jeg synes ikke, der er den allerringeste Sammenhæng mellem disse to Forhold. I og for sig kan jeg vel nok forstaa, at hvis man vil regne de Bestemmelser, som dette Forslag om-

handler, for en betydelig Valutaforanstaltning, saa kan man maaske sige, at disse to Forhold hænger sammen, idet jo ogsaa Spørgsmaalet om Guldindløseligheden er af Betydning for Valutaforholdene. Men der er en lang Vej mellem dem, og medens det ene er en Ubetydelighed, er det andet en meget stor Sag. Herom vil jeg gerne sige et Par Ord nærmest rettet til den højtærede Minister.

Naar Forslaget om Guldloven — for at udtrykke dets Titel meget kort — har været for i dette høje Ting, har jeg gentagne Gange haft Ordet i den Anledning, og jeg har altid udtrykt den Mening, at den høje Rigsdag stod svagt overfor Nationalbanken, og at Forslaget derfor maatte gennemføres, som det forelaa. Jeg har trods adskillig Modsigelse, ogsaa fra den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti, faaet Ret i min Paastand, at Rigsdagen har været nødt til at gennemføre en saadan Lov, Guldloven, hvor mange Betæneligheder man end nærede overfor denne Foranstaltning, og hvorledes man end saa paa, at Nationalbanken slap for den Forpligtelse, som Seddeludstedelsen medfører for Banken. Jeg har da hævdet, at man, som sagt, stod svagt i Forhandlingen, og at det ikke var let at paatrykke Nationalbanken nogen Forpligtelse gennem dette, at man nu tillod paa ny, at Sederne ikke indløses med Guld. Men jeg vil gerne sige, at jeg ser noget anderledes paa det nu. Efter alt, hvad der er foregaaet, ogsaa efter det Banksammenbrud, vi har oplevet i dette Aar, og efter de Forhandlinger, der er blevet ført om Valutaforanstaltninger snart i Aarevis, i alt Fald de sidste Maaneder uafadeligt, forekommer det mig, at man maa se noget anderledes paa Nationalbankens Stilling. Og hvis den højtærede Erhvervsminister vil gaa til en Forhandling med Nationalbanken, om hvis Indhold jeg paa ingen Maade vil sige noget i Forvejen; men en Forhandling, som dog skulde gaa ud paa, at Nationalbanken burde og kunde stille til Raadighed nogle Midler til Ophjælpning af Valutanøden, naar der ydedes den en saa stor Gunst som den, der ligger i Guldloven, saa vil jeg paa mine egne Vegne — og jeg kan ogsaa sige paa mit Partis Vegne —, tilsige den højtærede Statsminister den